

Sygn. akt VI Ka 378/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Elżbieta Kosecka - Sobczak
Sędziowie:	SO Irena Linkiewicz (spr.) SO Irena Śmietana
Protokolant	st.sekr.sądowy Joanna Prabucka - Ochniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Ryszarda Maziuka

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2013r.,

sprawy Z. H.

oskarżonego z art. 278 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Braniewie

od wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie

z dnia 10 lipca 2013 r., sygn. akt II K 751/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację Prokuratora Rejonowego w Braniewie za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego Z. H. kwotę 420 zł z tytułu udziału ustanowionego obrońcy z wyboru w postępowaniu odwoławczym;

III. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 378/13

UZASADNIENIE

Z. H. został oskarżony o to ,że:

I. w dniu 21.07.2012 r. w m. Z. ,gm. G. na drodze gminnej nie posiadając stosowanego zezwolenia dokonał wycięcia a następnie zabrał w celu przywłaszczenia drzewo dębowe i wierzbowe o łącznej wartości 286 złotych, czym działał na szkodę Urzędu Gminy w G., tj. o czyn z art. 278§1 kk.

II. w dniu 25.07.2012 r. w m. Z. gm. G. używając groźby bezprawnej wobec M. S. w ten sposób ,iż zagroził, że ją załatwi i będzie nasyłał na nią kontrolę ,że jest pamiętliwy i potrafi się zemścić usiłując w ten sposób wywrzeć wpływ na świadka w celu zmiany zeznań , tj. o czyn z art. 245 kk.

Sąd Rejonowy w Braniewie wyrokiem z dnia 10 lipca 2013 r., w sprawie sygn. akt IIK 751/12

I. uznał oskarżonego Z. H. za winnego tego ,że w dniu 21.07.2012 r. w m. Z. gm. G. na drodze gminnej nie posiadając stosowanego pozwolenia dokonał wycięcia a następnie zabrał w celu przywłaszczenia drzewo dębowe i wierzbowe o łącznej wartości 108, 28 zł. czym działał na szkodę Gminy G. i czyn ten zakwalifikował jako wykroczenie z art. 119§1 kw i za to na mocy art.119§1 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierzył mu karę w wysokości 300 złotych;

II. uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia.

Na podstawie art. 624§1 kpk zwolniono oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od opłaty na podstawie art. 17 ust.1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych w zakresie czynu wskazanego w pkt I wyroku , a na mocy art. 630 kpk kosztami postępowania w części dotyczącej czynu wskazanego w pkt II wyroku obciążono Skarb Państwa

Apelację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Braniewie zaskarżając wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w punkcie II na niekorzyść oskarżonego Z. H..

Skarżący wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku, spowodowany nieprawidłową, niezgodną z zasadami doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania oceną materiału dowodowego , wyrażający się w uznaniu , iż zachowanie podjęte przez Z. H. w dniu 25 lipca 2012 roku wobec M. S. nie wyczerpało znamion czynu zabronionego , podczas gdy wszechstronna i uwzględniająca zasady doświadczenia życiowego analiza materiału dowodowego wskazuje, iż zachowanie oskarżonego stanowiło przestępstwo stypizowane w art. 245 kk.

Podnosząc niniejszy zarzut Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w punkcie drugim sentencji i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja Prokuratora Rejonowego w Braniewie jako oczywiście bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wskazać należy ,że Sąd Rejonowy w Braniewie przeprowadził postępowanie dowodowe w zaskarżonej części w sposób prawidłowy i wyczerpujący , mając na uwadze wynikający z art.2§2 kpk i art. 4 kpk obowiązek oparcia rozstrzygnięcia na prawdziwych ustaleniach faktycznych oraz badania i uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego . Sąd I instancji zgromadził pełny materiał dowodowy , ocenił go wnikliwie, omawiając zebrane w tym zakresie dowody , nie wykraczając przy tym poza ramy swobodnej oceny dowodów. W oparciu o tę ocenę poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wykazał w niewątpliwy sposób ,iż brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu Z. H. zarzucanego mu przestępstwa określonego w art. 245 kk.

Przedstawione uwagi pozwalają stwierdzić ,że w powyższym zakresie stanowisko Sądu Rejonowego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pozostaje pod ochroną prawa procesowego . W ocenie Sądu odwoławczego należy umotywowana argumentacja Sądu I instancji zawarta w pisemnych motywach wyroku , a dotycząca kwestii nie wyczerpania przez Z. H. ustawowych znamion przestępstwa z art. 245 kk , czyni zbędnym ponowne szczegółowe wskazywanie tych wszystkich racji i dowodów , które stanowiły podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia . Podkreślić należy ,iż Sąd Okręgowy w pełni podziela tę argumentację .

Zatem odnosząc się do zarzutu podniesionego przez autora apelacji , a mianowicie błędu w ustaleniach faktycznych , przesądzających o braku podstaw do pociągnięcia oskarżonego do odpowiedzialności karnej , stwierdzić należy ,że

Sąd Rejonowy zgromadził w zaskarżonej części wystarczający materiał dowodowy pozwalający na merytoryczne rozstrzygnięcie. Wskazać też należy, iż skarżący w wywiedzionej apelacji nie wskazywał na konieczność uzupełnienia materiału dowodowego.

W ocenie Sądu odwoławczego ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji nie wykraczają poza granice swobodnej oceny dowodów. Ustalenia te zostały poczynione na podstawie wszechstronnej analizy dowodów, których ocena nie wykazała błędów natury faktycznej czy też logicznej, zgodna też była, wbrew twierdzeniom skarżącego, ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

W apelacji skarżący właściwie nie przedstawia żadnych istotnych okoliczności ponad te, które były przedmiotem analizy i oceny Sądu Rejonowego. Dlatego też twierdzenia zawarte w apelacji uznać należy w zdecydowanej części za zwykłą polemikę z niebudzącymi zastrzeżeń ustaleniami Sądu Rejonowego.

Wskazać należy, że zmuszanie świadka określone w art. 245 kk wymaga posłużenia się przemocą lub groźbą bezprawną, która oznacza groźbę popełnienia przestępstwa na szkodę adresata lub osób mu najbliższych, wzbudzającą uzasadnioną obawę spełnienia bądź groźba spowodowania postępowania karnego, czy rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej czci zagrożonego lub jego osoby najbliższej (art.115§12 kk).

Z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy, a niekwestionowanych przez skarżącego wynika, iż oskarżony Z. H. zapowiedział M. S. „ją załatwi”. Słowo „załatwi”, w potocznym znaczeniu oznacza unieszkodliwienie, a nawet zabicie kogoś. W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji zasadnie uznał, iż wypowiedź oskarżonego skierowana do pokrzywdzonej, że ją załatwi oznaczała, że będzie on zawiadamiał odpowiednie instytucje o nieprawidłowościach występujących w gospodarstwie ekologicznym prowadzonym przez M. S. wspólnie z konkubentem G. P.. Taka interpretacja niniejszej wypowiedzi została zasadnie przyjęta przez Sąd I instancji na podstawie jednoznacznych zeznań złożonych przez świadka M. S. na rozprawie sądowej w dniu 10 lipca 2013 r. Wymieniona przesłuchiwana w tym dniu ponownie w charakterze świadka dokonała uściślenia kierowanych do niej w dniu 25 lipca 2012 r. przez oskarżonego wypowiedzi, bezsprzecznie mających związek z zawiadomieniem o popełnieniu przez Z. H. kradzieży drzewa. M. S. zeznała, iż słowo – załatwi- oznaczało, „że będzie nasyłał na mnie kontrole, że będzie mi w ten sposób dokuczał”. Te zeznania świadka należy także połączyć z dalszą częścią złożonych zeznań stanowiącą doprecyzowanie wyżej zacytowanej wypowiedzi. Jak zeznała wymieniona, mianowicie oskarżony miał złożyć zawiadomienie (donos), iż dokonują oni niedozwolonych oprysków prowadzonych upraw ekologicznych, gdy tymczasem takie zbiegi były faktycznie dokonywane przez nich ale wyłącznie w innej części gospodarstwa, tj. na tzw. działkach konwencjonalnych. Zgodnie z treścią złożonych przez pokrzywdzoną zeznań, oskarżony nie posiadał wiedzy, iż należące do nich gospodarstwo rolne nie stanowi w całości gospodarstwa ekologicznego.

Powyższa wypowiedź, zważywszy na całokształt zebranego w tej sprawie materiału dowodowego, w żaden sposób nie mogła być zinterpretowana jako groźba bezprawna.

Jak słusznie wskazał autor apelacji pojęcie groźby bezprawnej zostało zdefiniowane w art.115§12 kk, a przepis ten stanowi, że groźbą bezprawną jest zarówno groźba, o której mowa w art. 190, jak i groźba spowodowania postępowania karnego lub rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej czci zagrożonego lub jego osoby najbliższej, nie stanowi groźby zapowiedzi spowodowania postępowania karnego, jeżeli ma ona jedynie na celu ochronę prawa naruszonego przestępstwem.

W przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż zachowanie oskarżonego stanowiło groźbę w rozumieniu art. 190§1 kk.

Zgodnie bowiem z dyspozycją art.190§1 kk przestępstwo groźby karalnej popełnione może być tylko w ten sposób, że sprawca grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej. Zespół znamion tego występku, jak słusznie postrzega skarżący, nie wymaga zamiaru spełnienia przez sprawcę groźby ani nie

przewiduje obiektywnego niebezpieczeństwa realizacji groźby. Jednakże warunkiem przestępczości czynu jest aby groźba wzbudziła uzasadnioną obawę ,iż będzie spełniona.

W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy zasadnie uznał ,że oskarżony Z. H. nie groził M. S. popełnieniem przestępstwa zarówno na jej szkodę jak i na szkodę osoby najbliższej tj. G. P..

W ocenie Sądu odwoławczego argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu apelacji na poparcie stwierdzenia ,że zachowanie oskarżonego Z. H. przybrało postać przestępstwa stalkingu nie znajduje potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym , a nadto jest wynikiem niezrozumienia istoty przestępstwa stypizowanego w art.190a§1 kk.

Przestępstwo stalkingu jest przestępstwem wieloczynowym ,czyn sprawcy ma polegać na „nękaniu” ,a w pojęciu tym mieści się zatem powtarzalność zachowań sprawcy. Do dokonania przestępstwa z art.190a§1 kk niezbędne jest nastąpienie skutku w postaci wzbudzenia poczucia zagrożenia lub odczuwania pewnego dyskomfortu przez pokrzywdzonego.

Wskazanie przez Prokuratora Rejonowego w uzasadnieniu apelacji ,że oskarżony będzie w sposób uporczywy kierował do różnych instytucji zawiadomienia , donosy w zakresie prawdziwych bądź wymyślonych nieprawidłowości w gospodarstwie rolnym prowadzonym przez M. S. wspólnie z konkubentem stanowi wywód dowolny , nie znajdujący oparcia , jak stwierdzono wyżej, w zebranych materiale dowodowym , a w szczególności w najistotniejszym dowodzie jak zeznania świadka M. S..

W odniesieniu do tego typu wywodów raz jeszcze należy przywołać zeznania świadka M. S. , gdzie wymieniona w sposób jednoznaczny i w ocenie Sądu odwoławczego , nie budzący wątpliwości zinterpretowała zachowanie względem niej oskarżonego Z. H..

Nadto autor apelacji pomija nader istotny fakt ,że dla wypełnienia znamion występku z art. 190§1 kk , a w konsekwencji możliwości przypisania także przestępstwa z art. 245 kk, niezbędne jest ustalenie ,że groźba karalna wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę ,że będzie spełniona.

Na podstawie zebranych dowodów , a w szczególności zeznań M. S. brak jest podstaw do poczynienia ustaleń ,że wypowiedź oskarżonego wzbudziła w pokrzywdzonej uzasadniona obawę spełnienia. Wymieniona bowiem jednoznacznie stwierdziła ,że posiadane przez nich gospodarstwo , w części stanowiącej gospodarstwo ekologiczne prowadzone było zgodnie z obowiązującymi w tej mierze wymogami. Zatem wypowiedź oskarżonego , odebrana przez pokrzywdzoną ,iż Z. H. zawiadomi (złoży donos) stosowne instytucje o rzekomych nieprawidłowościach w prowadzonym przez nich gospodarstwie nie mogłaby wzbudzić w niej jakiegokolwiek obawy z uwagi na to, iż żadne nieprawidłowości odnośnie upraw ekologicznych nie miały miejsca.

Reasumując należy przyjąć ,że Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia , jak też nie naruszył prawa materialnego ani przepisów postępowania. , a zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w tym zakresie i brak jest podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego orzeczenia.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy na zasadzie art. 437§1 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy uznając apelację Prokuratora Rejonowego za oczywiście bezzasadną.

Na mocy art. 29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r., Nr 123, poz.1058 ze zm.) i § 14 ust.2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 ,poz.1348 ze zm.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego Z. H. kwotę 420 złotych tytułem udziału ustanowionego adwokata w postępowaniu odwoławczym.

Na mocy art. 626§1 kpk w zw. z art.636§1 kpk kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa.